

[Bjørn Elmquist]

åbningsdebatten, så vi skal have de helt store linjer frem.

Jeg nævnte for et øjeblik siden de svage grupper, de svage i det danske samfund. Det har jo en masse med økonomi at gøre. Jeg synes også, vi skal tænke på dem, der kommer i klemme, fordi de har nogle principielle holdninger til nogle ting, der gør, at de kommer i vanskeligheder med f.eks. fagforeningerne. Her er vi tilbage i eksklusivaftalerne og rettighederne, når det drejer sig om at organisere sig. Vi har i Danmark princippet om, at vi skal have ret til at sige ja til de fagforeninger, vi vil være medlemmer af. Hvad med at få retten til at sige nej? Er vi trods alt ikke nået dertil i dagens velfærd i Danmark, at det også er en menneskeret, som vi ikke kan se bort fra? Jeg håber, at der i folketingsalen her vil være et klart flertal, der vil tage den opfordring op, som vil komme fra Europarådet, når vi i januar – formentlig med et ganske stort flertal og med mange socialistiske stemmer uden for Norden og uden for England – vil fastslå, at dette er en menneskeret, der tilkommer også de svage i det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Wilhelm (VS):

Det er da en interessant tese, hr. Bjørn Elmquist plaprer efter her med, at venstrefløjen skulle være angst for at tage stilling til de helt nye ideer. Men jeg synes, det kneb lidt med at få at vide, hvad det var for nogle nye ideer, man var så angst for at tage stilling til. Det, vi har set fra denne regering, har for mig at se ikke indeholdt noget nyt. Det kender vi alt sammen fra Madsen-Mygdal. Det, han lavede i 1927, var nedskæring af aldersrenten, det var nedskæring af invalidepensionerne, og det var nedskæring af alle andre sociale støtteordninger med op til 30 pct. Samtidig var det en massiv overførsel af midler og kapital og værdier til dem, der ejede i forvejen. Og for at det ikke skal være løgn, så lignede det også den måde, hvorpå regeringen støtter sig på fremskridtspartiet, ved at den pågældende statsminister samtidig afleverede en selvangivelse for sit eget vedkommende, som lød på nul kroner i skattepligtig indkomst. Jeg kan ikke se, at der har været nye ideer fra denne regering, som man ikke kender tilbage fra 1927.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Nu skal jeg ikke på dette tidspunkt forlænge debatten unødigt, men til hr. Wilhjelms dog alligevel komme med den korte bemærkning – jeg var inde på det meget generelt for – at statsministeren mener, og jeg synes med rette, at det, vi er i færd med, kan vi kalde progression, vi er de progressive, vi er dem, der prøver på at finde ud af, hvordan vi redder velfærdet. Det er én ting. Den er lidt løs i tanken, i fugerne, måske. Det kan vi sikkert få lejlighed til senere at drøfte videre. Jeg kan se, at hr. Svend Auken meget gerne vil drøfte det videre. Det har han også behov for, tror jeg nok.

Men prøv at læse budgetredegørelsen fra regeringen. Der er 4 principper lagt ned, som har at gøre med, hvordan statens udgifter fremtidig skal anvendes. Der skal være større hensyn til forsikringsprincippet, taler man om, og vi har en debat om det, vi kalder privatisering – det er ikke det heldigste ord, måske, men alligevel ved vi alle sammen, hvad jeg dermed mener, når jeg siger det. Så mit råd til hr. Wilhjelms, så kort det nu må blive i sådan en kort bemærkning, er: slå op i budgetredegørelsen fra finansministeriet, dér er yderligere eksempler på, hvad vi mener, når vi taler om en ny tankegang, en ny filosofi, om man vil.

Arne Bjerregaard (KrF):

Man kan blive en smule deprimeret over debatten, vel især fordi man føler, at man for partimagtens skyld skøjter ganske let hen over de alvorligste problemer og de næsten uoverstigelige problemer, der ligger foran dette samfund.

Lad mig først sige, at jeg erkender nødvendigheden af det, der er gjort på mangfoldige områder. Jeg erkender nødvendigheden af, at alle automatiske reguleringer er blevet fjernet i dette samfund. Det kunne man have gjort, dengang jeg sagde det for 10 år siden, så kunne det nok have set lidt anderledes ud i dag. Men vel, jeg erkender, at det var en nødvendighed.

Jeg erkender også, at det er en nødvendighed at gennemføre en beskatning af pensionsmidlerne for at øge statens indtægter. Det kunne man selvfølgelig også have gjort noget før. Jeg er enig i, at der er andre skat-